

Нещасливий день

Анатолій Григорук

Вечоріло. В дитячому садочку стояв дзвінкий різноголосий гамір. Діти нашвидку вдягалися й вибігали на подвір'я, де їх уже починали розбирати по домівках батьки.

Середня група разом із вихователькою Ганною Петрівною з'юрмилась на ігровому майданчику. Діти галасливо спускалися з гірки, грали у квача, ліпили з піску пасочки.

Тільки Федько стояв осторонь. Сьогодні у Федя був нещасливий день. Його, як казала Ганна Петрівна, із самого ранку вкусила якась муха. Федько, ніби дзиґа, крутивсь під час сніданку й перевернув на Костика тарілку з кашею. Потім він обзивав дітей різними поганими словами. І навіть бійку затіяв, за що Ганна Петрівна змушена була поставити його в куток.

Тепер, потерпаючи в душі, що за всі сьогоднішні витівки йому перепаде від мами, Федько понуро зиркав у бік хвіртки й час від часу жалісливо шморгав носом.

Маму Федько помітив ще здалека. В руках вона несла важку господарчу сумку. Хустина збилася їй на плечі. Волосся розтріпав вітер. Федько рвучко ступив у мамин бік. Але, ніби наткнувшись на якусь перепону, тут-таки зупинився.

Мама підійшла до Ганни Петрівни, привіталась і втомлено присіла на край ящика з піском.

— Вибачте, трошки перепочину, — ніяково сказала вона. — Сьогодні не мала жодної вільної хвилини.

— О, на вашу службу не позаздриш, — співчутливо зітхнула Ганна Петрівна.

Федькова мама працювала в лікарні медсестрою. Вона допомагала робити операції. А така робота, як відомо, надто напружена й відповідальна. Крім того, вони жили з Федьком удвох, без тата, й це теж додавало чималих клопотів.

Ганні Петрівні дуже кортіло поскаржитися на Федю. Але сьогодні вона не хотіла засмучувати його вкрай стомлену маму.

Аж раптом кирпатенька Оля, що завжди й у всьому намагалася бути першою, полишила ліпити пасочки й голосно вигукнула:

— А ваш Федько казав на мене Ольга-бараболька!

— І перекирляв усіх, — підхопила Катруся.

— Навіть бився, — додав Дмитрик.

— І талілку пелевелнув, — сором'язливо визирнула з-за Дмитрикової спини Гафійка, що й досі не навчилася вимовляти звук "р". І всі побачили, як плечі у Федькової мами опустилися. А очі стали геть зажурені. Здавалося, на обличчя їй лягла густа сіра тінь. Мама хотіла щось відповісти дітям, та тільки безнадійно махнула рукою. І тут вийшла наперед найменша росточком Василя.

— Ваш Федько трошки й гарним хлопчиком був, — сказала вона. — Він найкраще клоуна намалював. Після обіду прибирав з нами зі столу посуд. А ще Ларочка перечепилася через поріг, забила коліно. То він перший підбіг їй допомогти.

Федьова мама випросталась і обвела всіх пильним поглядом. Обличчя їй проясніло. Вона усміхнулася якійсь своїй думці, притягла Василю до себе й ніжно поцілувала в русяву голівку.